

“Només en un vint per cent de les informacions protagonitzades per dones s'especifica la seua professió”

SARA SAMPEDRO

crèdit? Moltes dones en necessiten per tirar endavant els seus negocis, però no pel fet de ser dones, sinó per la seua situació econòmica en concret.

Com hem d'entendre que perruqueries i supermercats s'hagin adaptat a la nova realitat de la dona i obrin al migdia per no perdre clients i que les grans empreses i institucions encara tinguin horaris tan poc flexibles?

Realment, curiós. I encara puc posar un exemple més escandalós. La propera primavera se celebrarà un congrés de psicologia del consumidor que portarà per títol *Thinking her*, és a dir, *pensant en ella*. I, per què? Doncs perquè està demostrat que el 70% de les decisions de compra a Espanya les pren la dona (als Estats Units arriba al 80%) i tot i amb això la publicitat sempre s'adreça al públic masculí. Si no se'ns té en compte ni com a objectius de benefici és que no anem bé...

Com a presidenta de Funde, com porta tòpics com que les dones són pitjors caps per a les dones? O que són més comprensives i flexibles. Tant en positiu com en negatiu sembla que hi hagi un únic model de dona cap. Això és així?

No! I ens hem d'acostumar a fugir dels estereotips, perquè aquests l'únic que aconseguen és limitar la nostra visió. Si tenim idees preconcebudes no donem pas a l'aprenentatge ni a una visió més àmplia i plural. Tot i amb això, el que sí que és cert és que existeixen tendències estadísticament més freqüents. Així, l'estil de lideratge femení és més participatiu, més d'equip. La dona persegueix la implicació de les persones que treballen al seu voltant, té establerts uns valors i una ètica professional i reconeix el mèrit del seu equip. És integradora i no acostuma a ser narcisista.

Quin és el perfil de les empresàries i directives de Lleida?

Són responsables de petites i mitjanes empreses, la majoria del sector serveis. Són professionals amb formació universitària i, en el cas de Funde, menors de 50 anys.

Les càrregues familiars les acaben deturant?

Així és. Els factors que més incideixen en la subocupació femenina són el fet de tindre infants menors de cinc anys, viure en parella, tindre un contracte a temps parcial i treballar en el sector serveis (exceptuant l'administració pública). Sembla que les empreses no estan preparades. La societat ha avançat molt més ràpid que el món laboral i no s'han assumit els nous rols. Es pot entendre que un empresari tingui por de les conseqüències que pugui tindre una baixa maternal en una persona que ocupa un càrrec de responsabilitat, perquè això pot suposar tallar en sec una feina durant mesos, però hi ha moltes solucions.

Una és la flexibilització per part de les dos bandes. Segur que moltes dones estarien disposades a no desconnectar del tot i mantindre un mínim contacte els primers mesos de vida del seu fill. No per treballar més hores serà més productiu. La il·lusió i les ganes amb què t'enfrontes al repte de tindre un càrrec de responsabilitat sense necessitat de renunciar a la teua família et fa ser més eficient i tot. De solucions n'hi pot haver tantes com directives i empreses. És qüestió de posar-hi imaginació i, sobretot, d'evolucionar culturalment.

Què va empènyer les directives, emprenedores i professionals de Lleida a crear una associació com Funde?

La necessitat d'actuar coordinades, com una xarxa, un grup diversificat de professionals que podien compartir coneixements, experiència i contactes.

Recentment s'han atorgat els premis Funde. Què es persegueix amb aquests reconeixements anuals?

La visibilitat de l'existència de dones amb càrrecs directius, de poder i/o d'alta qualificació i empresàries d'èxit. En poc temps, aquests premis s'han consolidat i ja no hem de demanar candidatures, sinó que ens n'arriben moltes.

Això demostra que hem fet bé la feina i que hem arribat a la gent. Organitzar un lliurament de premis que mou tanta gent i tan diversa és molt estressant, però a la vegada, quan veus el resultat, és molt satisfactori. Per sort, Funde no sóc jo, sinó un equip que treballem de manera molt cohesionada. Gràcies a l'esforç de totes aconseguim que permeabilitzi en la societat el paper de les dones professionals.

Les nostres nétes commemoraran el 8 de març o l'evolució de la societat farà que dedicar un dia a la dona treballadora sigui un anacronisme?

Estarà bé que el commemorin, perquè no podem oblidar que un 8 de març de 1857 van morir 800 dones en un taller tèxtil d'Anglaterra perquè es van declarar en vaga pels abusos laborals que patien. Es van tancar al taller per denunciar les innombrables hores que treballaven al dia per un sou irrisori i van calar-hi foc cremant-les vives. Això no ho podem oblidar. Seria com oblidar les atrocitats dels nazis o qualsevol altra barbàrie històrica. Però, efectivament, jo espero que les nostres nétes ja no hagin de plantejar-se qüestions com la igualtat i que celebrin aquest dia com una manera de conèixer el passat, viure el present i liderar amb il·lusió el seu futur. Però un anacronisme ja ho és avui en dia, celebrar el 8 de març. L'associació d'aquestst fets dramàtics amb la societat actual no té cap sentit. Però està bé recordar qui som i d'on venim, així que jo seguiria celebrant el Dia de la Dona Treballadora, encara que avui en dia pràcticament totes les dones treballin i, per tant, pensi que cal fer un pas més enllà.

